

[Poul Dam.]

en lille smule pressehistorie, ved man, at pressen med de fejl og misforståelser og overgreb, der forekommer i den, dog alligevel er langt bedre i vore dage, end den har været tidligere. Jeg mener, vi er inde i en sund udvikling for pressen.

Jeg kan ikke være med til dette lovforslag.

Jens Møller (KrF):

Kristeligt folkeparti anser det for et af sine vigtigste mål altid at opsøge de mennesker, der trænger til hjælp på den ene eller den anden måde, og prøve på at hjælpe dem. Det er også det, der er hensigten med dette lovforslag. Det er et forsøg på at beskytte den almindelige borger, kvinde og mand, imod ytringsmonopolernes overgreb. I dette forhold er den almindelige borger, den almindelige kvinde og mand, virkelig værgeløse i almindelighed over for disse meget store ytringsmonopoler.

Den lov, vi har nu, er skabt i en anden tid end den, vi lever i. Den er skabt i en tid, hvor vi havde mange små aviser, aviser, der var skabt på politisk baggrund eller med mere eller mindre idealistisk sigte. Det var i det store og hele aviser, der ikke var større, end at de kunne overses af en enkelt mand, af den ansvarshavende redaktør. Men tiderne er skiftet. I dag er adskillige dagblade blevet til egentlige forretningsforetagender, hvis vigtigste formål er overskud eller profit, og desværre er det jo sådan, at det åbenbart kan betale sig at svælge i sladder, i at Sdpensle familietragedier, i billig forargelse. uamtidig er de blevet så store, at de er blevet disse egentlige ytringsmonopoler, hvis ytringer går ud til vide kredse, hvor den enkeltes ytringsfrihed er ganske indskrænket i forhold hertil. De er blevet så store, at de ikke længere kan overses af en enkelt mand, af den ansvarshavende redaktør. Disse to ting har totalt ændret situationen. Dette med profitten giver jo en stærk motivation til at overskride lovens grænser, fordi man derved kan tjene flere penge

Der er blevet talt om redaktionens frihed til at lægge bladets linje; det er jeg fuldstændig enig i, men man må se i øjnene — som det også er nævnt fra anden side — at det, at bladets udgivere, bestyrelsen, er interesseret i en ganske bestemt linje, ikke kan undgå at påvirke denne redaktionelle

frihed, og det kan ske i såvel den ene retning som i den anden retning. Der kan altså også være en begrænsning af den redaktionelle frihed netop i, at det kan betale sig at køre den slags forargeligt stof. Dette, at en enkelt mand ikke længere kan overse det, er vel også baggrunden for, at de domme, der i den senere tid er faldet over ansvarshavende redaktører, er forholdsvis milde. Man indser, at de faktisk ikke har mulighed for alvor at være med i det enkelte tilfælde, og det ansvar, der pålægges dem, er i virkeligheden ikke så stort.

Alt dette har jo også ført til, at der kunne fremdrages talrige eksempler på, at mennesker er blevet overfaldet og tilsmudset af enkelte af vore største blade. Der findes to sammenslutninger af mennesker, den ene er allerede én gang nævnt her: BRUN; der er også den, der hedder Borgernes Pressesamfund, som har samlet sådanne eksempler, og alle, der ønsker at se dem, kan henvende sig til én eller begge af disse to sammenslutninger, så er jeg sikker på, de vil få dem tilstillet, hvis ikke de allerede har fået dem.

På grund af disse forhold mener vi, at redaktionen nok skal fastholdes på sit ansvar, på dette område skal der vel ikke være nogen ændring af domspraksis, men det må være rimeligt, at også de økonomiske bagmænd, de mennesker, der tjener på ondskaben, bliver inddraget i sanktionerne. Og da deres formål med det er profit, er penge, så er det vel helt naturligt, at de også straffes på pengepungen, og derved vil motivationen til lovovertrædelsen fjernes. Hvis disse straffe bliver tilstrækkelig store, vil det komme til at virke modsat, så der nu netop bliver en motivation til at holde sig inden for lovens grænser, og derved vil man beskytte den almindelige borger.

Hvor store disse bøder skal være, kan vi diskutere i udvalget. Når vi har skrevet 2/3 af salget den pågældende dag, ville vi antyde 2 ting. Vi ville antyde proportionaliteten i det, og vi ville antyde, at det skulle være anselige bøder, som virkelig kunne mærkes.

Der er problemer i det, og dem vil vi gerne diskutere, men det er altså ikke censur, vi vil. Vi vil ikke ramme ordentlige blade, vi vil ikke ramme redaktørerne hårdere, snarere tværtimod, men vi vil ramme de kyniske økonomiske bagmænd, der tjener